

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1057: Cho Nên Sự Cảm Ứng Không Hề Sai Lầm

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 092)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cố năng sở ứng bất mậu】 (Cho nên sự cảm ứng không hề sai lầm)

“Mậu” nghĩa là sai sót, lầm lỗi. Chúng sanh có cảm, Phật liền có ứng; cái ứng đó là vừa vặn khéo léo, đúng chừng đúng mực, không có một chút lỗi lầm nào. Đây là chúng ta nói đến việc Bồ tát độ chúng sanh, nói thật ra thì rất khó nói, Bồ tát độ chúng sanh cũng giống như thầy thuốc trị bệnh cho người ta vậy. Đối với những bệnh nhân mà một vị thầy thuốc đã khám qua trong suốt cuộc đời hành nghề, quả thật có không ít người được ông chữa khỏi bệnh, nhưng cũng có lúc không cẩn thận mà chữa chết người, do dùng sai thuốc. Có vị thầy thuốc nào dám nói, trong suốt cả cuộc đời mình đối với bệnh nhân chưa từng kê sai toa, chưa từng bốc sai thuốc không? Chắc chắn họ không dám nói. Cũng giống như một vị thẩm phán xử án vậy, có vị thẩm phán nào dám nói, tôi trong suốt cuộc đời xét xử các vụ án, chưa từng làm oan cho một người nào; ông ấy cũng không dám nói đâu. Bồ tát độ chúng sanh cũng lại như thế. Cho nên chúng ta phải cẩn thận, phải thận trọng.

Trong hàng Bồ tát có vị cao minh, có vị không cao minh; vị không cao minh thì sẽ có sai sót, vị cao minh thì không có sai sót. Thế nào là cao minh? Bồ tát minh tâm kiến tánh, Pháp thân Đại sĩ, các Ngài có thể nói là tuyệt đối sẽ không kê sai toa, tuyệt đối sẽ không dùng sai thuốc, có thể nói như vậy. Nếu không phải là Pháp thân Đại sĩ, mà là Bồ tát đã chứng được Chánh giác, thì cũng được! Hạng này có thể tin cậy được, hạng này gọi là Quyền giáo Bồ tát. Giống như Tiểu thừa A-la-hán, Bích-chi Phật, kiến tư phiền não đã đoạn rồi, quả vị các Ngài chứng được là Chánh giác, không sai! Nếu chúng ta gặp được những vị Bồ tát này, theo các Ngài học Phật, dẫn cho Ngài có lỗi lầm, thì cũng là lỗi lầm nhỏ, không có lỗi lầm lớn; nói cách khác, các Ngài sẽ không làm hại chúng ta. Nhưng có thể làm chậm trễ một chút, điều này là có thể. Thí dụ như

nói, căn bệnh này của bạn nếu điều trị đúng như pháp, một tuần là khỏi; Ngài điều trị không được ổn thỏa lắm, kéo dài đến hai tuần bạn mới khỏi, tình trạng này là có. Nhưng Ngài nhất định sẽ chữa khỏi cho bạn, chỉ là thời gian kéo dài ra một chút mà thôi, khiến bạn phải chịu khổ thêm vài ngày, khả năng này là có, nhưng tuyệt đối không hại bạn.

Nếu như vị Bồ tát này ngay cả Chánh giác cũng chưa chứng được, vậy thì nguy hiểm rồi! Ngài ấy cũng giống như phàm phu chúng ta vậy, vẫn đầy đủ tứ tướng, tứ kiến, vẫn còn thị phi nhân ngã, tham sân si mạn; bạn mà nhờ vị ấy chữa bệnh, thì tương đối nguy hiểm! Người đó nếu không đưa bạn vào địa ngục A-tỳ, thì đại khái nạ quý, súc sanh có thể bạn đều có phần, như vậy thì rất rắc rối rồi. Giống như Thế Tôn đã giảng trong kinh Lăng Nghiêm, thời kỳ mạt pháp, “tà sư thuyết pháp, nhiều như cát sông Hằng”, điều này là sự thật.

Cho nên, chúng ta học Phật phải thân cận thiện tri thức. Thế nhưng thế giới ngày nay, ai là thiện tri thức? Càng là bậc thiện tri thức chân chánh, Ngài lại càng khiêm tốn, càng không thừa nhận, điều này thật là một cái khó cho chúng ta! Thời xưa, thiện tri thức rất dễ nhận biết, đại khái đều không sai lệch lắm. Thời xưa người như thế nào là thiện tri thức? Người bế quan là thiện tri thức, người ở am tranh là thiện tri thức, bạn đi tìm họ thì chắc chắn không sai. Bởi vì ngày trước bế quan, ở am tranh là có điều kiện, nếu như chưa khai ngộ, thì không có tư cách bế quan, không có tư cách ở am tranh. Chúng ta vừa mới đưa ra một ví dụ, Thiện Tài đồng tử vì sao vẫn phải đi năm mươi ba lần tham học? Ngài vì sao không bế quan? Hễ bế quan tức là nói cho người trong thiên hạ biết, tôi đã tốt nghiệp rồi, tôi không cần phải học nữa. Thiện Tài đồng tử vẫn còn phải học nữa, vẫn còn phải đi khắp nơi cầu học, làm sao có thể bế quan? Làm sao có thể lên núi ẩn tu? Thời xưa hễ bế quan, hễ lên núi ẩn tu, liền đồng nghĩa với việc tuyên bố cùng mọi người: “Tôi đã tốt nghiệp rồi, tôi không còn gì để học nữa.” Bế quan lên núi ẩn tu là gì? Chính là ‘trên đầu sào trăm thước, lại tiến thêm một bước’; vị ấy cần phải nỗ lực dụng công tu hành, khi mà bản thân đã đạt đến ngôi vị Vô học rồi. Chúng ta vẫn còn đang cầu học, tìm vị ấy làm thầy thì không có vấn đề gì.

Thế nhưng hiện tại tiêu chuẩn này không còn nữa, có người vừa mới cạo đầu liền bế quan, cái gì cũng không biết người đó liền bế quan, điều này phiền phức lớn rồi. Hiện tại không còn tiêu chuẩn nữa, bế quan cũng không đáng tin, lên núi ẩn tu lại càng không đáng tin, sự việc này vô cùng khó khăn. Trong thời kỳ mạt pháp, thành thật mà nói chỉ có một cách duy nhất, chúng ta tìm một vị

chân thiện tri thức: đó chính là A Di Đà Phật! Nhìn chung, sự lựa chọn này chắc chắn không sai lệch, Đức Phật chỉ dạy chúng ta cứ thật thà niệm một câu A Di Đà Phật là được, phương thuốc này sẽ không sai, sẽ không hại người. Nếu quả thật có thể như lý như pháp thật thà niệm Phật, thì chắc chắn thành công. Bệnh gì cũng trị được, phương thuốc này thật tốt! Đây là ân đức vô lượng của Thích Ca Mâu Ni Phật cùng A Di Đà Phật đối với chúng sanh thời mạt pháp, các Ngài đã lưu lại một phương thuốc như vậy, phương thuốc này sẽ không sai. Đây là nói viên mãn đầy đủ Nhị trí, thành tựu Tam thân, Ngài ở trong mười pháp giới ứng hóa, tuyệt đối không có lỗi lầm, đây là đạt đến chỗ cứu cánh viên mãn.